

Miroslav Hokeš

Lesk ztracených očí

Nenasytné ohnivé jazyky spokojeně dokončily rituální tanec smrti a zmizely pod zbytky popraskaných hliněných zdí. Jen pruhy kouře dál stoupaly k nebi a vytvářely nad ruinami lehce zmačkaný černý rubáš. Dvě veliká oranžová slunce jím prosvítala jako prastaré unavené oči, oči, které nikdy nespátřily jiná místa než takováhle. Nějak tak by se mohl dívat bůh, napadlo IhrFera. Až na to, že bohové neexistují. Není možné, aby existovali. To by museli být ještě větší zrůdy než my.

Znenadání se vítr obrátil na moře a vrhl mu do tváře oblak dýmu, smíšeného s prachem. Páchl rybami, krví a zmarem. Přesně jako tenkrát. Mladík ze všech sil potlačil nutkání zakašlat; nepříjemný dunivý baryton, v nějž se změnil jeho dětský hlas, se k téhle chvíli ani trochu nehodil. Namísto toho stáhl oční blány, přidřepł a přitulil se k murugově krunýři, jako by si přál sdílet s ním každou myšlenku. Teď měl před sebou docela jiné městečko daleko za mořem, jeho pohled o šest let omládl, hubené nožky se znovu rozběhly zasypanými ulicemi, zakopávaly o zkrvavená těla, odíraly se o ostré kameny a zbytky cihel, znovu viděl bortící se krov rodného domu, závěje špíny, jež vytryskla okny ven a obarvila tmavomodré květy na zahrádce nahnědo, staleté stromy, padající jeden po druhém jako konečný důkaz, že nic už nebude jako dřív...

Toho dne neměl nejmenší chuť prohlížet si tu podivnou věc s ještě podivnějšími stavbami, která zakotvila v jejich přístavu, ale kdyby to býval udělal, možná mohl poblíž Věže sluhů spatřit nehybnou tmavou siluetu s rukama založenýma na prsou. Třeba by dokázal i pochopit, že není zlá, a přijít blíž. Co by si asi přečetl v jejích očích? Stačilo by mu to, aby dnes pochopil aspoň sám sebe?

Přerušil tok vzpomínek, otevřel oči a vrátil se k výjevu před sebou. Někteří z Kazamkanových válečníků dosud pobíhali po městě a s rozkoší podřezávali hrdla všem, kdo nemohli být vládkyni nijak užiteční, většina jich však už přiváděla po úzkém dřevěném molu zajatce. Pobodané, krvácející muže, kteří ještě ráno rybařili a obdělávali pole na podhůří a těšili se na oběd, ženy s potrhanými sukněmi a polomrtvými dětmi v náručí... Stará prkenná lávka smutně povrzávala, šumění vln, bijících o nábreží, připomínalo nahořklý smích. Nevěšte hlavy, není to s vámi tak zlé. Až vám trávicí šťávy muruga začnou rozleptávat kůži, bude se vám krásně umírat při pomýšlení, jak vznešenou oběť přinášíte. I vaši příbuzní za kopci na vás budou hrdí. Nezapomeneme jim poděkovat, jednou, až budeme všichni šťastní. Možná uroníme i nějakou tu slzu, když si to budou přát.

Překvapeně sebou trhl, když mu zrak padl na cosi, co sem zcela zjevně nepatřilo. Vypustil ze žláz špetku očního mazu, rychle zamrkal a znovu pohlédl do zástupu. Mohutná, blankytně modrá postava vystupovala mezi fialově šedými šupinami pobřežních lidí jako drahokam mezi dřevěným uhlím. Zamyslel se, zda o podobné rase někdy slyšel. Snad to mohl být umurský nomád, ale výrazný kostěný hřeben místo vlasů se nepodobal ničemu, co během šesti let plaveb spatřil. Nakonec jen pokrčil rameny. Co na tom záleží, odkud jsi přijel? Svět je rozlehlý. Nejspíš jsi tudy jen projížděl, zastavil se na svých cestách a nikdo ti nevysvětlil, co tě tu může potkat. Tak to zkrátka chodí. Já taky nevím, kdo a proč zabil mé rodiče. Nespátřil jsem jeho tvář, neznám jeho jméno. Víím, že byl veliký a zelený, snad horský obr, pamatuju si slizké sevření jeho ruky, když mě táhl do Zlaté věže, ale to je taky všechno. Nepoznal bych ho, ani kdyby stál přímo přede mnou.

Náhle cizinec obrátil tvář přímo k IhrFerovi, odhodlaně a bez zaváhání, jako by ten pohyb celé dny nacvičoval. Oči měl rudé jako peklo, ale nebyla v nich zloba. Ani strach, dokonce ani překvapení. Díval se skoro jako ten prokletý, zavržený bůh

na obloze, jenom snad ne tak lhostejně. Pak ho jeden z vojáků kopancem popohnal a on se ztratil v davu.

IhrFer ještě jednou pokrčil rameny a loudavým krokem vyrazil k Věži hlasů. Musí se vrátit k práci. Už brzy odplují a zbývá připravit spoustu věcí. Takhle by ho Keis rozhodně nepochválila.

"Tak mluv. Co je nového?"

Přízračná zář, osvětlující místnost, jako by vycházela přímo z vlasů ženy, sedící na bohatě zdobeném zlatém trůnu uprostřed. Jeho poloha i rozmístění vysokých úzkých oken po obvodu kruhového sálu byly důmyslně promyšleny tak, že většina slunečních paprsků dopadala přímo na čelenku vládkyně a měnila ji v malou, ale silnou pochodně. Dost silnou, aby zvýraznila krví podlité oči čtyř rudohnědých strážců, plíživou hru stínů na mohutných svalech, vlnících se při sebemenším pohybu, i blýskání vazkých slin v koutcích zubatých tlam.

"Eeh, má paní...", KazamKan pocítil v podpaží a na zádech zašimrání kapiček potu. Košile se pod kyrysem nepříjemně lepila na tělo, podlaha pod otlačenými koleny studila jako víko rakve. "Zatím nic... ehm, chci říct, zatím se nic neodchýlilo od plánu. Máme, eeh, stovky zajatců, taky zásoby a..."

"Hlupáku!" Keis pozdvihla stříbřitě potetovanou paži a jeden z obrů švihl těžkou, olejem mazanou knutou. KazamKan zasykl, drahokamy zdobená ceremoniální přilba mu sklouzla z hlavy a se smutným klapáním se odkutálela ke zdi. "Víš dobře, na co se ptám! Oko! Co nového ses dozvěděl o Oku?!"

"Hmm, obávám se, že...", zakoktal a vládkyně vztyčila ruku podruhé.

"Počkej, má paní, počkej, prosím!" Pot se začal mísit s jinými krupějemi, hustými, teplými a pálivými. "Chtěl jsem říct, že sám o něm nic nevím, ale přivedl jsem někoho, kdo ti jistě řekne víc. Hej!" Dvakrát hlasitě tleskl, dveře se otevřely a do místnosti vpochodovala další skupinka. Dvojice obrněných vojáků spolu se dvěma lehčeji vystrojenými důstojníky dvorní strážce přiváděla vysokého holohlavého zajatce.

Muž krácel hrdě, se vztyčenou hlavou, jako by se ho nic kolem netýkalo. Kdyby jej někdo postavil vedle zdeptaného velitele těžkooděnců, sotva by dokázal správně určit, kdo z nich koho porazil. Nebesky modrá plet elegantně ladila se zlatem vykládaným sálem, z červených očí číšela vitalita, o jaké si většina Keisinych lidí mohla nechat jen zdát. Vládkyni ztuhl úsměv ve tváři.

"Dobrá," pokývla nakonec KazamKanovi. "Protentokrát ti odpouštím. Klid se mi z očí." Pak se obrátila k cizinci. Bojovníci ho srazili na kolena, přesto se zdál mocnější než kdokoli z nich. Strážci svěsili biče a rozpačitě se odvrátili. "Nu, čekám. A nesnaž se nic zapírat, vím, jak ti rozvázat jazyk. Nezáleží na tom, co jsi zač. Teď jsi sám."

"Nemám důvod něco tajit." Z tváří vojáků po boku zajatce zmizelo lehké pošukávání, nemyté prsty dávno přestaly nedočkavě přejíždět po rukojetích zbraní. Tohohle muže nemohl nikdo na světě přinutit trpět. "Vím, po čem pátráš. A taky vím, kde to najdeš."

"Podívejme, jaká laskavost." Keisiny oči teď byly úzké a lesklé jako ostny na její čelence. "Kdo vlastně doopravdy jsi? Odkud jsi přišel? Řekni mi pravdu a zachráníš si ten svůj modrý krk. A dost možná," vyzývavě si olízla rty, "dost možná, že nejen to."

"Jmenuji se Ornol. Pocházím z velmi, velmi vzdálených krajů." Cizinec vstal a žádný z válečníků se nepokoušel mu v tom bránit. "Víc ti zatím říct nemůžu. Ne, ještě něco." Naklonil se blíž a když znovu promluvil, slova mu odkapávala od úst jako zaprášené zbytky vosku dohořívající svíce. "Nedělej to."

Vládkyně překvapeně zamrkala. "Stačí slovo a murug si na tobě pochutná." Začala si oběma rukama upravovat účes, aby jí sloužící neviděli do tváře. "Mohla bych mu tu lahůdku

rozporcovat, po každém krmení kousek. Ať mu déle vydrží. Anebo, když budu chtít..."

"Jenže ty chtít nebudeš. Nejsi zlá." Muž udělal další krok vpřed a začal stoupat po těžkých kamenných stupních k trůnu. Osm hrdel přestalo dýchat. "Tobě nezáleží na moci, ani na bohatství. Tvým mrchožroutům snad ano, ale tobě jde o víc. A právě proto tě prosím: nedělej to. Budeš jen litovat. To, co očekáváš, nepřijde."

Otočil se, vrátil se ke své eskortě a znovu poklekl. Tichý, lhostejný zajatec. "Pluj na místo osmdesát seků severně, dvacet a půl západně. Je to malý skalnatý ostrůvek daleko od všech obydlených míst. Nejezdí tam ani piráti, kolem je spousta útesů. To je vše."

"To se ještě uvidí." Keis kývla na těžkooděnce a hlasitě luskla prsty. "Odveďte ho za ostatními do Věže odpadlíků. Ručíte mi hlavou, že se ho nikdo ani nedotkne. Jestli lhal, stáhnú ho z kůže sama," dodala ještě a hned se kousla do jazyka. Hloupější výmluvu si snad ani vymyslet nemohla.

Naštěstí jsou tu jen vojáci...

IhrFer uskočil z cesty dovádějícímu draxxovi, na okamžik ztratil rovnováhu a upadl na okraj ochozu. Srdce se mu rozbušilo, když zábradlí varovně zaskřípělo pod vahou jeho těla. Přidřep, po čtyřech odběhl stranou a opřel se o studenou, neomítnutou zeď. V roztřesených nohou pocítil slabé mravenčení, v hrdle mu vyschlo, z kořene nosu stekla kapička potu. Rozhlédl se. Chlupatí zelenohnědí tvorečkové dál poskakovali kolem, šplhali po stěnách, pištěli, pletli se jeden druhému... Dokonalá ukázka bezstarostné harmonie. Věž hlasů patří jim, on tu je jen host. Jednoho dne místo něj přijde někdo jiný a oni si toho ani nevšimnou. Anebo možná už nikdo další nepřijde. Pak společnými silami strhnou ze stěny tu ošklivou kovovou lávku a stanou se skutečně neomezenými pány tohoto místa.

Vstal, otřel si vlhké čelo a znovu se odvážil nahlédnout do propasti. Tam dole, mnohem hlouběji, než kdy dokáže dohlédnout, se s hučením vlnil murugův mozek; převaloval se v nekonečné temnotě sem a tam jako kopec jilu a šířil nahoru do věže zatuchlý mrtvolný zápach. Občas některá jeho část vystoupila téměř k povrchu krunýře, takže ji mohl aspoň na chvíli spatřit. Netečná, jednolitá rudá masa. Stejně zlověstně rudá jako oči toho záhadného cizince.

Zaklel a nazlobeně kopl do nejbližšího sloupku zábradlí. Dnes poprvé se na svou práci doopravdy těšil, domníval se, že mu pomůže zapomenout na dopoledne, na to, co viděl. Místo toho se stal pravý opak. Zachmuřená modrá tvář byla všude kolem, jakýmsi zvláštním způsobem sem zapadala. Nedokázal se jí zbavit, a už vůbec ne tady, ve Věži hlasů. Každý kamínek tu měl její rysy, každý stín, každé smítko na konstrukci ochozu. Skoro jako by ten muž byl vedle draxxů jediným tvorem, který sem doopravdy patří.

Škubl sebou, když se kolem rozlehl uširvoucí jekot, ještě znásobený silnými kamennými stěnami. Z hlubin se vynořilo drobné chlupaté klubko a bleskově, jako by je někdo vystřelil, vyrazilo vzhůru. S temným žuchnutím dopadlo na ochoz, zamaštěné, chlupy zježené, žilky ve velikých kulatých očích naběhlé k prasknutí.

"Ííírrr!" zavřeštělo a IhrFer zděšeně zaklapl ušní otvory. "Malé myslí ne velká mysl! Velká mysl ne malé myslí!"

Pohlédl na stupnici na protější zdi. Paprsek Mlžného slunce překračoval hluboký rudý zářez téměř o šířku natažené dlaně. Zatraceně! "Ír se omlouvá. Ír zapomněl čas." Sklonil se k draxxovi. Styděl se, až dětsky upřímně se styděl. Koneckonců, nikoho jiného na světě nemá. "Malá mysl teď zavolá ostatní zdola. Odpočinout. Tančit. Dívat na světlo. Jiné malé myslí teď půjdou za velkou myslí."

"Ne, ííírrr!" Tvoreček nesouhlasně povyskočil, odrazil se od zábradlí a vrátil se na místo. IhrFer a zamrazilo v zádech, vzduch kolem něj zhoustl a zčernal jako půlnoční moře. "Velká

mysl neslyší! Velká mysl jede samota! Velká mysl ne malé myslí!"

Polkl. "Dobrá. Malá mysl teď vypovídit Irovi, co..."

Další slova přehlušila exploze rámusu dole v šachtě. Tři desítky draxxů se vyvalily ze tmy a jako živá přílivová vlna se vrhly na lávku. Čtyři z nich mu téměř současně dopadli na hrud a povalili ho. Přitiskl tvář k chladnému kovu a cítil, jak mu další pobíhají a poskakují po zádech, jak ostré drápky trhají obnošený oblek a chomáče slepených chlupů šimrají na holé kůži mezi šupinami... Rozkřičel se, tloukl pěstmi do podlahy, aby tu běsnící záplavu aspoň trochu utišil. Zrovna tak se ale mohl pokoušet zastavit hurikán.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že to, co mu poklepává na rameno, jsou prsty obyčejné ruky v kožené rukavici. Opatrně se otočil. Voják s drahokamy vykládaným mečem u pasu, kamenným výrazem ve tváři a oranžovým emblémem dvorní stráže na rameni setřásl z pravé ruky draxxe a výmluvným gestem pokynul k východu.

"Vládkyně si s tebou přeje mluvit," zasyčel, jakmile se vzdálili natolik, aby slyšeli vlastního slova. "Netvářila se příliš nadšeně."

"Poslyšte... dám to do pořádku." Věže se nad IhrFerem triumfálně zdvíhaly jako tucet hladových obrů, sevřely ho v obklíčení a ta nejvyšší se zlatými reliéfy a stříbřitou střechou se ho užuž chystala polknout a rozdrtit zažloutlými zuby. "Jen malá nehoda, nic víc. Věřte mi. Prosím."

"Nejsem od toho, abych rozhodoval. Pojďte."

Pronikavé pískání maličkých hrdel dál otrásalo Věží hlasů, neslo se nad murugovým krunýřem i nad místy, kde vlny omývaly jeho okraje, a ztrácelo se až daleko, daleko na moři...

"Odvedte ho. Víte, kam s ním. Už ho nechci vidět." Seděla bez nejmenšího pohybu, bez jediného mrknutí, dokud se za mladíkem a válečníky nezavřely dveře. Pak si povzdechla, vstala z trůnu a lehkým mávnutím dala strážcům volno. Na tváři jí kmitl nahořklý úsměv, když se čtyři hory masa skácely k zemi přesně tam, kde stály, a během několika vteřin začaly hlasitě chrápat. Tupé, poslušné nástroje. Budou běhat a skákat a loupit a zabíjet podle jejího přání a nikdy se nedozvědí proč. A až ji jednoho dne ten hlupák Kazamkan nechá hodit do moře a promění tenhle Boží nástroj v pirátskou pevnost, vytáhnou zbraně, naučí se vyslovit jeho jméno a půjdou za ním. K čertu s nimi, se všemi. Kdyby to bylo možné, nechala by je do posledního sežrat murugovi. Kdyby to tak bylo možné.

Po točitých schodech vystoupala do své soukromé komnaty a pečlivě za sebou zajistila otvor v podlaze. Oko už na ni čekalo. Nazelenale zářící na masivním zlatém podstavci, klidné a vznešené právě tak, jak se snažila sama předstírat, aby jej byla hodná, a téměř dokonalé. Téměř - až na úzký srpek, černající se ve vzdálenější části jako stopa po obři sekeře, jediný vykrojený dílek právě dopečeného koláče. Usedla, složila dlaně na chladivý kov a zavřela oči. A v mysli jí pomalu začaly vyvstávat obrazy, příliš barvité, aby se daly zaplašit.

Byly to vzpomínky, celé řetězce vzpomínek. Na dřevěnou pobřežní vísku v kraji příliš odlehlem a bezvýznamném, aby někoho zajímala jeho chudoba. Na otce, váženého obchodníka, kterého utopili v řece ve vzdálené provincii, kde šedá kůže a sněhobílé vlasy nebyly toho roku v módě. Na malého brášku, kterého vyhladovělí rybáři jedné noci utloukli klacky a použili jako návnadu na mořské ručy. Na exotické dirrhy, jež nechal správce kraje vysadit v lesíku za vsí, aniž by ho zajímalo, co představuje pro takové dravce největší pochoutku. Na to, jak s matkou přežvykovaly tuhé remové listy, jediný zdroj pitné vody široko daleko poté, co kdosi tajně otrávil obecní studnu. Na to, jak za dlouhých zimních večerů lehávala na dřevěném slamníku v koutě světnice, poslouchala sípavý dech stárnoucí matky a se

ztěžklými údy a jazykem přilepeným na patro vymýšlela svůj lepší, šťastnější, barevnější svět. A na den, kdy dostala příležitost své sny uskutečnit.

Toho večera, právě měsíc po dvacátých narozeninách, stála sama na pláži a smáčela si špinavou mořskou vodou rozpraskané rty. Vlhký jižní vítr s příchutí soli a dále jí lehce pleskal o tvář slepenými, zamaštěnými prameny vlasů a tiše šuměl v listoví za jejími zády, když v růžovém přísvitu zapadajícího štědrého slunce spatřila připlouvat tu prazvláštní loď. Vlastně ne loď, ale plovoucí ostrov s vysokými štíhlými budovami z tmavošedého kamene. Připomínaly jí pahýly dávno mrtvých remových stromů nebo ještě spíš obrovské, varovně vztyčené prsty. Takle představa se jí vryla hluboko do podvědomí a přetrvala vlastně až do dnešních dnů. Prsty nějakého obludného podmořského boha, který se právě vynořuje na hladinu, aby uchvátil to, co ze světa za hranicemi jeho říše ještě zbylo. Srdce se jí rozbušilo strachem z neznáma, raději se skryla v mlázi a čekala, co se bude dít.

Plující hora se zastavila u skalnatých vrchů na východ od vsi a z věží se vyhrnuli lidé, o jakých dosud neslyšela. Měli nebesky modrou kůži, holé hlavy s tupými kostěnými hroty a zlověstné rudé oči, nevidané zbraně jim tiše chrastily na bocích, když kráčeli okolo jejího úkrytu. Minuli ji bez povšimnutí a vrhli se na nic netušící, usínající osadu. Hlídka proti dirrhům dělala, co mohla, poplašené kovové údery se nesly nad večerním pobřežím jako už kolikrát předtím, jenže nyní v nich zazněl hlas umíračku, zvonění na rozloučenou všemu, co dodávalo tomuhle místu jeho tvář. Boj byl krátký a nelítostný, a když bylo po všem, vesnice se ponořila do ticha, jež nemělo v jejích dějinách obdoby. Jen vlašný větřík dál províval náves pokrytou šedými a modrými těly a roznášel do okolí krákání mrchožravých strugů, jediných vítězů tohoto hloupého a kruté směšného střetu.

Dlouho běhala mezi domy a volala jména svých blízkých, ale jediná postava, která jí nakonec odpověděla, byla modrá. Na okamžik měla chuť popadnout nejbližší zbraň a probodnout vetřelci hrud, jeho tvář však byla příliš klidná a vyrovnaná, příliš moudrá, aby ho dokázala nenávidět.

"Tak tohle kolo už nevyhrajeme," pouсмál se a z koutku úst mu vyrazila krev, červená a kalná jako jeho pohled. "Dokonči to za nás, prosím. Sestav Oko. Jestli má tohle zvěrstvo někdy skončit, jestli mají skončit všechna zvěrstva, co znáš, musíš sestavit Oko. Oko je štěstí. Oko je mír. Oko je..."

Pohřbila ho. Jeho jediného ze všech.

Vzpomínala, jaký úžas pocítila, když se před ní otevřelo nezměrné bohatství Věží. Bylo ho až moc pro osamělou dívku z chudé rybářské chýše, dost, aby mohla ten bezcenný kovový půlkoláč hodit do vln a strávit zbytek života v přepychu hlavního města. Dobře věděla, že každý druhý by takovou příležitost bez váhání využil.

Jenže každý druhý neprožil to, co ona.

Otevřela oči a zapomenuté obrazy zmizely. Sevřela pěsti, otočila hlavu a vyhlédla z okna. Nic, jen prázdné boží prsty a v nich prázdné bestie. Jenže i takové místo občas potřebuje jiné lidi než krvelačné tupce se zlaťáky místo očí. Lidi jako IhrFer.

Od chvíle, kdy se mladík dostal do jejího pohyblivého sídla, ho měla ráda téměř jako vlastního syna. Pevně věřila, že za nějaký čas, až zvítězí nad emocemi, vytvoří si i on podobný vztah k ní. A po celých šest let se modlila, aby nikdy nepřišel den, kdy mu bude muset přestat věřit.

Položila čelo na okraj podstavce a rozvzlykala se.

Kousek nad levým kolenem explodovala nálož tupé bolesti, studené ruce strážců vystřídala ještě studenější podlaha kobky. Železné dveře tiše, výsměšně zaklaply a křik zajatců

zůstal někde venku. A spolu s ním i starosti, světlo a naděje. Pozdvihl zašpiněnou tvář, aby se rozhlédl. Moc tu toho k vidění nebylo. Jen tiché přítmi kostela před večerní mší za mrtvé, blyštivé slané kapky, nezaujatě odměřující poslední hodiny odsouzenců, a čtyři mechem obrostlé prázdné zdi. Vlastně ne. Tak docela prázdné ne.

"Osud," zabručel a otočil se na záda. "Tohle už nemůže být nic než osud."

"Možná osud, možná záměr vládkyně, možná nedostatek místa. Viděl jsi, jak je všude plno." Cizincův tajuplný úsměv připomínal sošku anděla nad zapomenutými masovými hroby. Úzký proužek světla, dopadající oknem vysoko nahoře, mu rozděloval azurový obličej na dva stejné díly. "Nech mě hádat. Murug bez příčiny změnil směr a ti tvorečkové, co ho řídí a komunikují s ním, neoznámili potíže včas. Ne, ne, neptej se mě na nic," zamával omluvně rukama. "Vím zkrátka o tomhle místě víc, než bys mi uvěřil. Nic jiného v tom není."

IhrFer zasyčel a přinutil se vstát. Noha ho stále ještě bolela, přesto nezaváhal, když kráčel napříč temnotou. "Dobrá, nebudu se ptát. Ani odkud jsi přišel, ani jak jsi to všechno dokázal." Sklonil se nad modrým mužem, zatímco pěsti jen dva palce od rubínových očí. "Ale dostaneš mě odtud a očistiš mě u Keis. Pak si dělej, co chceš. Mně se do Věže síly nechce. A už vůbec ne po boku s tebou."

"Nežádáš po ubohém zajatci zrovna málo, můj drahý příteli." Hluboký melodický hlas vznešeně podbarvoval ticho cely, hladil vlhké stěny a měnil cosi z jejich mrtvolného napětí v příjemné, romantické mlčení letních nocí. IhrFer zaváhal. Najednou měl pocit, že ublížit tomuhle tvorovi by bylo totéž, jako udeřit kyjem do broušených křišťálových soch ve Zlaté věži. Dokonale poplašený a zmatený poodstoupil.

"Jen žádný strach, chlapče. Nemám rád skromnost." Velká špinavá kapka s hlasitým plesknutím dopadla na cizincovu tvář a vytvořila na ní nahnědlou skvrnu, podobnou plísní na kamenech. "Ani moje cíle nejsou nízké. Nelíbí se mi tu, vůbec se mi tu nelíbí. Trochu tmavé místo, nemyslíš? A je tu mokro."

"Ovšem. Znáš spoustu lepších." Mladík se ušklíbl. "Ale pokud mohu soudit, neudělal jsi na Keis dost dobrý dojem, aby ses tam někdy dostal."

"Ne, ne, myslím, že si nerozumíme." Muž zlehka setřel špínu z obličeje a zhnuseně ji rozmázl po stěně. "Celý ostrov je mi odporný. Nebyl bys na tom jinak, kdybych ti chvíli vyprávěl, co vím. Ale prozatím se bez toho obejdeme. Neotupěl jsi ještě natolik, abys ztratil vzpomínky na domky ze dřeva a cihel a trávu pod nohama." Dva páry očí se setkaly. Vpily se jeden do druhého. Čas zhoustl, vteřiny odkapávaly jako dávno zapomenutý ztuhlý med.

"Nebylo lehké dostat se až sem." Slova se rodila kdesi na opačném konci věže, oceánu, za hranicemi světa. "A vůbec nic není rozhodnuto. Ale pokud všechno půjde, jak má, určité neskončíš v žaludku muruga. Nikdo tam už neskončí."

"To není nejhorší vyhlídka." IhrFer zamrkal a obrátil se ke dveřím. "Jenže odtud nikdy neutečeme. Strážé jsou na každém kroku, zvláště teď, když je Věž odpadlíků plná. Nedostaneme se ani k prvnímu schodišti."

"Bez obav, příteli, bez obav. Něco s tím už uděláme." Hlas z přítmi teď zněl o půl oktávy výš, čísel z něj patos a předstíraná vzletnost. IhrFera napadlo, že kdyby se na cizince podíval, možná by spatřil dlouhý černý plášť se žlutými srpkami, třírohý sametový klobouk a kouzelnou hůlku. Nenašel dost odvahy, raději soustředil pozornost na dveře. Cosi na druhé straně nebylo v pořádku. Dusot dvou párů těžkých bot zřetelně zněl i přes vrstvu pancíře a stále sílil. Pak náhle ztichl a v zámku zarachotil klíč. Srdce se mu rozbušilo.

Železná deska se pootevřela s jemným zasténáním, příliš jemným na to, čí ruka držela kliku, a dovnitř se vsunula

obrovská kostnatá hlava v omlácené přilbě. Kulaté antracitové oči, pečlivě studující oba vězně, se leskly a odrážely třepetavé světlo pochodní z chodby. IhrFer si mimoděk vzpomněl na tvář matky, když mu nad kolébku zpívala na dobrou noc. "Nepotřebuješ něco, Ornole? Napadlo nás, jestli třeba..."

"Och, nic velkého, pánové." Modrý muž vstal a lehce, vznešeně vyšel na světlo. Neměl plášť ani hůlku. Jen ten hlas. "Já a můj přítel si přejeme pouze odejít. Jsme vám nadsmrti zavázáni za vaši ochotu." Beze spěchu odkráčel z cely a šokovaný mladík ho za okamžik následoval.

Když ho dohonil, měli za sebou téměř polovinu cesty ke schodům. Ornol rázoval svižně a sebejistě, nespěchal, ale očividně neměl ani chuť na někoho čekat. Mlčky s ním srovnal krok. Tady na samém vrcholku věže nebylo mnoho cel a vojáci, kteří zde drželi hlídku, se většinou povalovali namol opilí v zastrčených prашných výklencích. Bez nejmenších potíží dorazili na konec chodby a IhrFer stále nevěděl, co říct.

"Tam, odkud pocházím, všichni vládneme podobnou silou," ozval se cizinec, jako by mu četl myšlenky. "Čím omezenější tvor, tím snazší. Ani netušíš, chlapče, kolikrát jsem si přál, aby tomu bylo právě naopak."

Opatrným, přátelským gestem položil IhrFerovi dlaň, velkou jako tvář amfského skřeta, přes svírající se ústa. Druhou rukou pokynul před sebe a dolů, kde jim otvor schodiště nabídl hrst střípků z nižšího patra, jasný a výmluvný náznak, který nepotřeboval slov.

Dvojice strážných přecházely sem a tam mezi mřížovým kobek a oprýskanou vnější zdí, pozorné a ostražitě jako šelmy na lovu. Jediný zvuk, který dokázal překrýt dunění tlap na kovové podlaze i disharmonický skřípot neustále přibrušovaných zbraní, byl všudypřítomný halas vězňů. Nebyli kurážnější než ti nahoře, jen se jich tu sešlo víc, mnohem víc. Dírou zavanul pach rzi, moči, potu a beznaděje.

"Horší, než bych čekal." IhrFer polkl. "Zvládneš to?" "Kdoví, drahý příteli, kdoví." Ornol omluvně pokrčil rameny. "Jestli chceš být užitečný, můžeš se za nás oba modlit. A snažit se nevyrušovat."

Sotva sestoupili, IhrFer se přistihl, jak mimoděk hledá pohledem konec chodby, skrytý za zdmi a zákruty. Každé došlápnutí mu zadunělo ve spáncích jako rána gongu a spolu s bušením srdce vytvářelo zvláštní podmanivý rytmus, podobný bojovým písničkám nomádků, jak je kdysi slýchal od vypovězených vnitrozemských bardů. Ušní otvory se začaly instinktivně zatahovat, mžurky sjíždět přes oči, šupiny na tvářích a předloktí se slabě rozechvěly, pocítil bolest, jak odstávaly od kůže. První pár hlídačů jim nevěnoval nejmenší pozornost, ti, které míjeli po nich, sotva znatelně zakouleli očima a hleděli si svého. Další strážce, ležérně opřený o meč, otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, a hned je zase zavřel, otočil se a začal si prstem kreslit do prachu na stěně.

Obrátil tvář k mřížím a stěsnaným skupinám pobřežních lidí. Tíhou svěšená ramena, houštiny zamaštěných hrubých vlasů, bezvýrazné vyschlé oči s naběhlými rudými žilkami, všechny upřené na něj. Nepříjemný pohled, ale aspoň neděsil. Možná od něj očekávali spásu nebo mu záviděli, soucítili s ním nebo ho proklínali. A v každém případě chtěli ven. Zachvátila ho touha

protlačit se špinavými, zakrvácenými těly až do zadních koutů kobky, přikrčit se, splynout s davem. Na chvíli, jen na chvíličku...

"Stát!"

Dvojice těžkooděnců se vynořila zpoza ohybu a kolébavě se rozběhla chodbou. Snad namátková kontrola nebo zkrátka jen procházka za špetkou potěšení z pohledu na pokořené zajatce. IhrFerovi vrostly nohy do podlahy.

"Kde jste se tu vzali?" Hrot meče zašimral mladíka kousek pod ohryzkem, do chřípí ho udeřila nasládlá vůně masa a krve. "Čas krmení ještě nenastal."

"No tak, přátelé," zazpíval odněkud zleva Ornolův hlas. "Copak si přejete? Proč nás nenecháte projít?"

"Krásné zbraně, co říkáte?" Voják se poškrábal za uchem. "Nevyrobil je nikdo menší než mistr Igla-Ig z Runurské despotie. Na objednávku. Nikdo takové nemá, ani KazamKan."

"Opravdu nepřekonatelná práce." Modrá ruka znalecky poklepala na hladký, jiskřivý kov. "Poslyšte, co kdybyste udělali dobrý skutek a věnovali nám je?"

"Beze všeho, jen na ně buďte opatrní. Nerad bych, aby se jim něco stalo. Ať vám slouží." Bojovníci odevzdali Ornolovi zbraně a odkývali se směrem ke schodům do horního podlaží. Cizinec jeden z mečů zasunul za opasek, druhý podal IhrFerovi. "Tumáš, chlapče. Možná dojde i na ně. Nevím, jak dlouho vydržím, je to čím dál... složitější."

Za zatačkou se chodba zúžila ve spojovací průchod, pustý a zcela temný. Jen nažloutlý čtverec protějšího konce rozpačité zářil na černočerném pozadí, laciný poutový šperk na vlhkém, zaprášeném sametu. Ze stěn dýchla plíseň, hrobové ticho, pohlcující i zvuky kroků, se prokousávalo zavřenými ušními otvory a otřásalo vším, co se na opačné straně nestačilo ukrýt.

"Nechtě mě! Při Ekkovi, já jsem přece nic neudělal! Co po mně chcete? Pusťte mě, proboha vás prosím, já jsem přece nic neudělal!"

"Ticho, neřáde, bolí mě z tebe hlava." Pruh světla zamrkal a zkalil se, ozvěna odsténala ve zdech smuteční píseň, hluboké, táhlé rekviem za postavičku, sevřenou mezi hromadami zašlé oceli, kyselého zápachu a tupých zelených svalů. "A děkuj tomu svému Hekovi. Od muruga by to bolelo víc."

"Zapřísahám vás při Ummur-Kasovi, smilujte se, dejte mi šanci!" Drobnému šedivému mužíkovi odkapávaly z nozder krůpěje začernalé krve, jako by se snažily značkovat cestu. Supiny na levé tváři měl sedřené. "Co si přejete? Řekněte, proboha, řekněte mi to, zavolejte velitele, udělám všechno, co si bude přát, Ekku, spas mě!"

"Něco mi říká, že se tomu chlapíkovi moc nelíbíme." Nejbližší z vojáků se zachrastěním dosedl přímo na nešťastníkovu ošklivě nateklou dlaň. "Co s tím uděláme, pánové?"

"Když mu nejsme dost hezký, tak ať se na nás nekouká." Čtyřprstá tlapa v hrubé kožené rukavici roztáhla těkající, hrůzou vyschlé oko. Ze záhybů pláště se vynořila nádobka s olejem na údržbu výstroje, hubička opsala nad strnulým obličejem loudavý, zlověstný okruh lovčího dravce. Muž zalapal po dechu, výkřik zamrzl kdesi hluboko v plicích v samém zárodku.

Pak se objevila ještě jedna ruka, modrá jako nebe a houževnatá jako staletý remový strom. V jednom okamžiku zachytila vytékající kapalinu a rozetřela ji překvapenému těžkooděnci po rozšklebené tváři, v dalším vytrhla konvičku z ochabujících prstů a odhodila ji stranou. Olej se rozlil po podlaží a obohatil puch v chodbě o další složku.

"Podívejme." Voják, stojící za hlavou zajatce, si založil ruce na prsou. "Tebe posílá kdo, šmolko? Nevím nic o tom, že bys nám velel."

"Pozor na jazyk, pánové." Ornol varovně zakýval zdviženým prstem a IhrFer se v pozadí mimoděk pousmál. "Víte, nechováte se

moc hezky. Měli byste se nad sebou zamyslet. Rád bych vám řek-" Rána pěstí ho srazila k zemi a definitivně ustříhla další slova.

"Chlapi, znáte někdo toho blázna?" Bojovník si třel klouby na pravici a zmateně se rozhlížel, jako by stále nechápal, co se vlastně děje. Pak pokrčil rameny. "No nic, bude dvojnásobná legrace. Vlastně trojnásobná," opravil se. IhrFer se roztřásl a přitiskl se ke zdi. Studila a tlačila, podlaha se pod podrážkami vyčkávací chvěla, vzduch hořel a pátil jako oheň.

"Ne, ne, počkejte. Já ho znám. Ráno jsme ho vedli ke Keis." První z mužů vstal a sklonil se nad Ornolem. Zbytek vazké hnědavé tekutiny mu vytvářely na obličeji pozoruhodné obrazce, tajemné a svým způsobem přitažlivé. "Kuráž ti neschází, modrásku. Podívej, uděláme to jinak. Poctivý souboj, jen ty a já. Když vyhraješ, akorát si tě trochu... prohledáme a všichni můžete jít. A když ne," trhl hlavou k zubícím se druhům, "náš stárek by s tebou taky rád prohodil pár slov. Mezi čtyřma očima. Tak jedem!" Těžký meč několikrát zkusmo švihl vzduchem a zahnal zbývající vojáky na konec chodby. I IhrFer se raději vzdálil a s obavami pozoroval, jak se situace vyvine.

Ornol vytasil zbraň a pomalu, beze spěchu ji pozdvihl do výše očí. Zápěstí se mu ani nezachvěla, rukojeť vězela pevně v dlaních, přestože ji svíral jen několika prsty. Kamenná tvář, přimhouřené oči, svěšené koutky úst, to vše jako by ani nepatřilo muži, chystajícímu se k boji o život - připomínal spíš lodního navigátora či malíře, odměřujícího pomocí klacíku proporce vzdálených hor.

Voják se hurónsky zachechtal a s mnoha souboji vypěstovanou sebejistotou zaútočil na protivníkovu nechráněný pravý bok. IhrFer nestačil postřehnout, kdy a jak cizinec výpad vykryl; zaslechl jen tlumené klepnutí kovu o kov, překvapený výkřik a nakonec uširvoucí rachot, když kolos z masa a železa narazil do stěny, odpotácel se a zastavil se o protější. Pokusil se něco vyčíst z Ornolova výrazu, ale ten byl stále stejně neproniknutelný a netečný, tak jako murugův krunýř hluboko pod nimi.

"To nebylo špatný, hmmm, to vůbec nebylo špatný. Myslím, že to bude důstojná bitka." Bojovník několik okamžiků rozhybával prsty naražené ruky a pak náhle bez varování máchl mečem shora na soupeřovu hlavu. Ornol se přikrčil, počkal, až těžký muž začne ztrácet stabilitu, chytil jej za nohy a mocným trhnutím přehodil přes záda IhrFerovým směrem. Těžkooděnc se instinktivně odkutálel stranou, vyskočil a předvedl sérii nepřiliš zdařilých klamných výpadů. Pak Ornol rozvířil zbraň do širokého, neproniknutelného vějíře, jako by ani nevnímal její váhu, a voják začal zvolna couvat. Ustupoval dál a dál, už se ani nepokoušel o další útok, zdálo se, že jeho jistota se během těch pár vteřin zcela vytratila. IhrFer se chtěl začít radovat, potom si však oba muže prohlédl pozorněji a srdce se mu sevřelo. Ornol je nejspíš vynikající válečník, ale i on má svoje slabá místa. Toho úšklebku v protivníkově obličeji, lehkého a prchavého jako ptačí zpěv, toho si docela jistě nevšiml...

"Pozor! Zpátky!" vykřikl, jakmile mu došlo, oč jde. Příliš pozdě. Ornol došlápl do kaluže vylitého oleje, kterou voják předtím elegantně obkroužil, uklouzla s s vyděšeným heknutím se skácel na podlahu. To byla chvíle, na kterou jeho soupeř čekal. Vrhla se vpřed, několikrát mocně dupl na modré břicho, se zavýsknutím přistál ochromenému Ornolovi na hrudi a přiložil mu hrot meče ke krku.

"Dobrý, zatraceně dobrý, kamaráde," procedil skrz zuby, pravý koutek úst mu vylétl málem až k uchu. "Málokdo mě donutí použít kromě oceli i mozek. Gratuluju. Hej," mávl na své druhy, zaraženě se krčící na rozhraní světla a přitímí. "Odveďte ty dva šupináče, kam patří. A nechte je na pokoji. U starýho si za chvíličku užijeme víc legrace."

IhrFer se otočil a rozkřičel se bezmocí a zoufalstvím. Bušil do stěny, kopal, tloukl hlavou

ostudené vlhké kameny a ty mu každou ránu beze slova vracely, tupé, lhostejné předměty. Jen naději, na niž si sotva začal zvykat, mu žádný z nich zpět nepřinesl. Dvojice svalnatých paží ho nešetrně odtrhla a táhla pryč. Jako tehdy, před šesti lety. Skubal sebou, svíjel se, kousal a sám nevěděl proč, proč si ta směšná gesta nedokáže odpustit. Snad jen proto, že i tenkrát to tak dělal. Pak ho cosi tvrdého a těžkého udeřilo do temene a myšlenky, vzpomínky i náznaky se vytratily někam pryč...

"Všichni ven! No tak, řekl jsem všichni! Můžete zůstat za dveřmi. Až přijde čas, zavolám vás."

Vojáci chvíli rozpačitě přešlapovali, nakonec se poslušně obrátili a začali opouštět místnost. Jeden po druhém procházeli úzkým vchodem, tiše a odevzdaně jako stádo po porážce. Poslední z nich se na samém prahu zastavil, otočil hlavu a zahleděl se svému veliteli zpříma do očí. Jeden z těch, kteří přivedli cizince. Z jeho pohledu cosi vyzařovalo, cosi, co mohlo přerůst rozměry bídného špinavce, pokud by to našlo špetku živné půdy. Pak odešel i on, dveře se s výhružným zaskřípěním zavřely a nejvyšší komnata Věže válečníků se změnila v neprodyšnou pevnost, odříznutou od světa.

"Nu, jak začít? Jsem rád, že tě vidím." KazamKan se zašklebil, založil ruce na prsou a obešel hrubý železný stůl. Neúměrně široký zdobený jílec meče mu při každém kroku bušil do břišního pancíře jako gong, volající k útoku. "Nemusíš se bát, nejsem vrah. Ani moji chlapi nebudou zlí, když si to nebudu přát. Všechno záleží jen na tobě."

"Na mně? Jak může ubohý zdeptaný zajatec pomoci velkému náčelníkovi? Vítězi? Pokořiteli?" Tvář modrého nevypadala vystrašená, chvílemi se dokonce zdálo, jako by na ní pohrával lehký úsměv. Možná to nemá v hlavě tak docela v pořádku, napadlo velitele. No dobrá, tím by se celá věc zjednodušila. A pokud si ze mě utahuje, však já už ho to odnaučím.

"Víc, než by sis myslel, Ornole." Zastavil se, oči změnil v uzoučké, zanesené průzory střílen, rty stiskl, až mu z nich otekla krev. Jeden z těch osvědčených výrazů, při nichž začínaly slabším povahám po čele stékat první krůpěje smrtelného potu. Teď však měl pocit, že se snaží zastrašit skálu, uhranout mořský proud. "Vidiš, tvé jméno už znám. A to není všechno, co o tobě vím. Pověz mi: proč ti tvá zázračná síla nepomohla proti mým chlapům?"

Ornol pokrčil rameny. "Byl jsem už vyčerpaný. Když jsme narazili na ty tři..."

"Ach ne, ne, o tomhle nemluvím. Myslím, proč ti nepomohla tam venku? Proč ses nechal chytit s těmi vesnickými balíky a přivést sem? Copak nevíš, co tě tu čeká?"

"Hmmm, bylo jich příliš mnoho a příliš rozběsněných. A já byl strachy celý bez sebe a..."

"To zní přesvědčivě." KazamKan se naklonil k cizincově uchu, jako by nedůvěřoval ani přes metr silným kamenným zdem bez oken. "Ale nebylo to spíš tím, žeš měl svázané ruce?"

Ornol překvapeně vzhledl.

"Nemysli si, že když jsem bojovník, musím být i hlupák. Nesnaž se mě přesvědčovat, že ta síla vychází z tebe. Raději buď rozumný a vydej mi, co chceš. Pak uvidíme, jak dál."

"Drahý příteli, já pořád nechápu, co..."

"Jak chceš. Najdu si to sám." Sevřel úzký a překvapivě pevný límec cizincova obleku, pomalu jej zdvihl ze sedačky, druhou rukou začal přejíždět po jedné z rozměrných, hlubokých kapes. Pak prohledal druhou, třetí... Teprve z poslední vytáhl to, po čem pátral. Nevelkou, nenápadnou rourku, zašpiněnou a odřenou, s několika kulatými výstupky, jejichž matný černý stín během let vybledl a zešedl jako vlasy

ustaraného, vyčerpaného starce. Vzdáleně připomínala útočný šipkostříl horalů z Velkého Sychravého Oblouku, jen v nepoměrně menším provedení.

"No vida. Je to ono? Dá se to ještě použít?"

Ornol odevzdaně stočil zrak do kouta. Pak mlčky sklonil tvář. KazamKan si nález zálibně přehodil z ruky do ruky a spokojeně hvízdal. Dunivé kroky rozechvěly místnost jako úder kostelního zvonu, vrznutí dveří zaznělo ještě hrozivěji než před chvílí.

"Hej, Sufene," pokynul jednomu z nedočkavých mužů. "Zajdeš za Keis a vyřídíš jí, že s ní potřebuju nutně hovořit. Ve velmi naléhavé záležitosti. A hned se vrať, ať se můžeš s ostatními pobavit."

Pak se obrátil k Ornolovi, oči rozpálené, bradu potřísněnou slinami, které neměl čas otírat. "Mohl jsi být pánem tohoto všeho," sykl. "A kdoví, čeho ještě. Jenže jsi blázen. Ach, díky všem bohům, že jsi takový blázen."

Zachechtal se, ze všech sil práskl dveřmi a zanechal zajatce o samotě.

"Vrchní velitel ozbrojených oddílů, Vznešenosti."

"Nechtě ho vstoupit." Vládkyně se s otrávenou maskou, halící výhonky pečlivě tajených obav, rozhlédla po skupince strážců trůnního sálu. Dlouhé měsíce se trásla hrůzou z okamžiku, kdy v očích těch jednoduchých a naprosto nezáludných stvoření zajiskří výmluvné plamínky, koutky úst a prsty na zbraních se rozechvějí, mocné svaly naběhnou... Ne, dnes to ještě nebude. Všechny tváře dál dýchaly chladem a prázdnotou vysokohorských jezer, mlčely a nic neočekávaly.

Vysoký, štíhlý náklad zelenošedého vojenství rozrazil dveře, několika dlouhými kroky dochrastil k nejnižšímu stupni trůnu a bez náznaku úcty se uklonil. Keis se zatajil dech, šupiny na zátylku se zježily jako na povel. Ten ničema si musí být svou věcí zatraceně jistý.

"Má paní, podrobil jsem vězně Ornola dalšímu výslechu a podařilo se mi získat něco, co zvýší naši moc. Podívej." Vytáhl zpod kyrsu drobný předmět, lehce stiskl dvěma prsty jeho zadní stěnu a pozdvihl paži k trůnu. I tak bylo obtížné rozeznat jakoukoli podrobnost, cokoli bližšího než hrubé obrysy. Snad právě proto vládkyni slabě zamrazilo v zádech.

"K čemu je to dobré?"

"Hned předvedu, má paní." Prsty KazamKanovy napřažené pravice se křečovitě sevřely, úsměv úzkých rtů naplnil komnatu až po okraj hadím jedem. Otřásla se odporem. Ne, ty nebudeš předvádět nic. Dám tu věc prozkoumat někomu spolehlivému, taky si o ní promluví s Ornolem, ale ty...

A pak ruka neviditelného titána, příliš silného, aby dokázala jen pomyslet na odpor, zatočila kormidlem její duše a vrhla ji směrem, o jakém se jí dosud nesnilo. Roky odlétly kamsi za hranice přítomnosti, svět se změnil v cosi, co teprve přijde, co se možná jednou objeví. Napadlo ji, že se to trochu podobá meditacím s Okem a hned si uvědomila, jak je takové srovnání směšné. Oko jí poskytovalo pár působivých slov, zažloutlých stránek knihy, kterou listovala a snad ji přitom ovládly i nějaké emoce... Ale nyní bylo všechno zpátky, úplně všechno, jako by těm chvílím nebylo víc než jeden jediný den. Chřípí jí polechtala vůně hravého, vlídného moře, které ještě nevypilo žádnou z jejích slz, rybářských sítí za letních večerů i sluncem rozechřátých pastvin sladkých šestnácti. A byl tu Hekter, jeho dlaně ve vlasech, na tvářích a ramenou... Byla příliš mladá, aby ho dokázala doopravdy milovat, ale ani tak se jí nevyhnulo nic z toho, co přichází, když někdo jako on zmizí beze stopy i s celou rodinou. Se vším, co k němu patřovalo, se vším kromě vzpomínek jedné bezvýznamné bytosti. Vykřikla, když spatřila prázdnou chalupu s rozbitými okny, zdvihla kámen, mrštila jím proti roubené zdi, zavolala jméno a mrtvé oční důlky stavení jí ho beze slova vrátily a...

...a znovu se objevil sál, stejný jako předtím a přece úplně jiný. Pochopila, že to, co právě prožila, nebylo nic víc než

brána k poznání, slupka, již právě pronikla ke skutečnému jádru. Mysli čtyř strážců se před ní vyloupily jako perly z lastur, otevřené, bezbranné. Dychtivě k nim pronikla, prohlédla si je a ohmatala jako džbány na tržišti. Byly hrubé, drsné, samý hrbol a výstupek. Jíst. Pít. Spát. Množit se. Zbít každého, kdo v tom bude překážet. Sloužit tomu, kdo dá odměnu. Ale přes to všechno se tam rýsovalo i něco užitečného, použitelného. Pramínek oddanosti a věrnosti. Pud smečky, odhodlání chránit společníka při lovu. Špetka zábran. Zaradovala se a začala to vše přečerpávat do sebe. Vysávala ten jediný chudý zdroj v dosahu jako trpký, ale šťavnatý plod a hluboko uvnitř, hlouběji, než kam dosahovala její vůle, jej přeměňovala v náklonnost. Bezbřehou a upřímnou náklonnost k poslednímu, kdo si ji na tomhle hloupém světě zasloužil.

"Půjdeš pěkně do Věže odpadlíků, má milá, tam se necháš zavřít a přenecháš mi vládu nad ostrovem," zaslechla kousek pod sebou krákoravý hlas Kazamkana, toho primitiva. Zbláznil se? Proč by to měla dělat? Pokynula paží v důvěrně známém gestu, ale strážní jí nevěnovali pozornost. No ovšem, jak by mohli? Všechna ta křehká, nejistá pouta, která svazovala tvrdé duše, podobné padajícím balvanům jejich rodných hor, má teď v sobě ona.

Se smíšenými pocity pozorovala, jak čtyři živá skaliska opouštějí pozice a jako lodě u magnetové hory se srážejí v místě, kde stál už mírně rozpačitý těžkooodětec. Zvuky zazněly zpod hromady kostí, šlach a svalů tlumeně, přidušeně, jako z onoho světa. Dutá rána, praskání kovových i nekovových věcí. Výkřik se změnil v zabublání a ztichl. Osiřelá přilba se nesměle odkutálela stranou, smutná a zklamaná, stejně jako včera. Pak ji těžká noha prošlápla a žalozpěv skončil.

Vrhla se k zemi a rozkřičela se, když si uvědomila, kdo přijde další na řadu. Zakryla si tvář a křičela a křičela, poprvé v životě měla chuť schoulit se pod trn a zapomenout na celý svět. Rozum se jí vrátil až ve chvíli, kdy ucítila na předloktí dotek příliš jemný a starostlivý, aby jí mohl ublížit. Otevřela oči.

"Co se stalo, Vznešenosti?" Důstojník dvorní stráže jí pomohl vstát, zatímco jeho společníci vynášeli z komnaty pět nehybných těl...

Pohlédla dolů na cizincův nástroj, pohozený v kaluži zasychající hnědé krve. "Můj modrý hrdina by se takhle hloupě zabít nedal," ušklíbla se a položila důstojníkovi ruku na rameno. "Později, pánové. Teď mi přiveďte Ornola. Chci ho tu mít, chci s ním hovořit, chci poslouchat každé jeho slovo. Tak jděte."

Otočila se k překvapeně mrkajícím vojákům zády a znovu se pohroužila do sebe. Svět byl zářivý, zlatý a růžový a ona tušila, že takový zůstane dlouho...

Do zlatem a drahokamy zdobené místnosti vstupoval pomalu a neochotně, příliš jasně si dokázal představit, co ho tam očekává. Dost jasně na to, aby pocítil touhu vrhnout se po hlavě do rozšklebeného chřtánu ve Věži síly a ještě za letu si rozdrásat paže až do krve, rudé a žhavé jako hanba v jeho duši. Zastavil se a obrátil tvář k důstojníkovi. Ten si výraz jeho očí vyložil po svém, hrubě ho postrčil vpřed a přirazil dveře.

"Vítej, drahý. Neměj strach, neudělám ti nic zlého. Postarám se, aby ti už nikdy nikdo neudělal nic zlého." Předstíral, že si prohlíží ozdoby na stěnách, aby se na ni nemusel dívat, na ta rozesmátá ústa a vlnící se šupiny na tvářích... Sám sobě se v duchu musel smát. Co si vlastně vyčítáš? Ona si přece přála být šťastná. Nic víc, nic hlubšího, jen to štěstí. I kdyby měla na vybranou, volila by jinak? Dokázala by pochopit, co vlastně dělá?

Sklonil zrak k zemi. Pravá noha došlápla do něčeho vlhkého, kluzkého, zpod podrážky uniklo se syčením pár bublinek, pak vše ztichlo. Jen drobná kovová věc dál spočívala v samém středu rudohnědé kaluže, vládla jí stejně jako Keis ostrovu. Pousmál se. Celá jeho cesta, jeho i rasy, k níž patří, vypadala od samého počátku takhle. Oběti, stovky a tisíce obětí pro směšné chiméry a směšný odpor proti nim. Přál si, aby to tady bylo jiné, věřil, že nová místa přinesou nové způsoby, otevřou nové možnosti... A co tu po něm zůstalo za těch pár okamžiků? Zničený IhrFer. A dál? Neznámý ubožák, který cedil krev, aniž kdo poznal jeho jméno. A tenhle namyšlený, arogantní hlupák... Ani jemu přece nepřál tak nesmyslný konec. Snad existují i jiné cesty, ale pro něj už ne. Strávil příliš mnoho času mezi svými...

Zavrtěl hlavou, sehnul se a zdvihl zakrvácený přístroj. Ne, na tohle teď není čas. Zašpinil se, to ano, několika lidem vzal šanci se rozhodnout... Ale tam venku, tam žijí miliony jiných. A ti ji musejí dostat.

"Vyprávěj mi svůj příběh, drahý. Prosím." Slova proudila vzduchem dychtivě, s nadšením, lísala se a podbízel jako cirkusový poutač. Snažil se objevit někde za nimi záblesk její vlastní osoby, nepatrný náznak, že jsou něčím víc než cizí silou v bezbranné mysl. Vzdal to ještě dřív, než začal. "Pojď, půjdeme nahoru a..."

"Ne, zůstaneme tady." Lehce pokynul hlavou a vykročil k oknu, jímž do komnaty ospale mžoural oranžový západ. Krvavé stopy obarvily sněhobílou podlahu jako stigmata a světlo, marně hledající pohaslou čelenku vládkyně, je začalo rozpačitě osahávat. "Nemohli jsme si přát příznivější čas. Za pár okamžiků, až se Mlžné slunce začne ztrácet za obzorem, objeví se na nebi modrá hvězda Bělít. Dnes není ani mráček, uvidíš ji tak, jako málokdy."

"Ano, znám ji." Měl pocit, že zaslechl zájem, opravdový zájem. Kéž by se nemýlil. "U nás jsme ji říkali Posel sedmi synů Airamových. Neměli jsme ji ani trochu rádi."

"Je to můj domov." Odmlčel se a s jistou dávkou zadostiučinění vychutnával její zděšený výraz. Měla strach, panický strach, že se ho dotkla, ublížila mu. To nebylo přesně to, co si přál, přesto se neudržel a vydechl uspokojením. Cokoli, co na chvíli odstraní ten křiklavý, prázdný úsměv, je dobré. "Na první pohled máme hodně společného. Svítí nám na cestu stejná slunce, dýcháme tentýž vzduch, radujeme se a trápíme podobnými věcmi. Je tu však i spousta rozdílů. Těžko říct, jestli je to požehnání nebo tragédie, ale někdy bych byl raději jedním z vás..."

"To... nemůže být pravda." Zavrtěla hlavou, čelo pod světlými, vzhůru vyčesanými vlasy se zkrabatilo. Bitva mezi jejím přesvědčením a nutkáním věřit mu každé slůvko musela být hrozná. "Nebeské sféry odděluje království zla. Legendy praví, že nikdo ho nemůže živý překonat. Teprve duch..."

"Tvůj ostrov není tím nejdokonalejším, co mí lidé stvořili." Ztišil hlas a naklonil se blíž k její tváři, zbarvené přísvitěm zapadajícího slunce a tíhou okamžiku do směsice krve a temnoty. "Postavili jsme si i jiná pravidla, taková, nad nimiž zlo nemělo moc. Proplouvali jsme říšemi smrti a zmaru pohodlně, bez nebezpečí, spatřili jsme místa, o jakých se ti ani nesnilo, vzdálená tak, že tam ani naše slunce nedosvítí. Když se na jeden z těch korábů přihlásil hloupý, naivní mladík, očekávající tam nahoře krásu, která za ním přijde sama, nikdo se nepokusil otevřít mu oči. To, co následovalo, bylo tak prázdné a bezvýrazné, že to po sobě nezanechalo ani ošklivé vzpomínky. Po letech, strávených vyhlížením dvou nepatrných jiskřiček v nekonečné černi, se místo mladíka vrátil domů zralý muž s rozvážnými pohyby a vráskami kolem očí. Poučil se, věděl už, kde hledat cestu k vyrovnání se světem. Jenže bylo příliš pozdě. Svět najednou neměl co nabídnout."

Odmlčel se a znovu se obrátil ke stěně. "Nehledej poslední

dílek Oka. Prosím." Podivil se, jaká poníženost mu zaznívala v hlase. Mohl diktovat, poroučet. Ale pronikavá světla v jeho mysli, žhavé pohledy všech, jež obětoval pro tento okamžik, rozhodly jinak.

"Proboha, proč? Nepřinese snad nic zlého. Jen štěstí pro..."

"No ovšem. Štěstí. Ale čím štěstí?" Na chvíli měl chuť popadnout ji pod krkem a dovléct ji až do svých rodných krajů, aby se podívala, pokochala... "Už roky křížuješ oceány, vyptáváš se a nalézáš částčky toho čertova daru. Věřím, že jsi spokojená, že máš radost z každého kousku, který se ti podaří do skládačky zařadit. Až bude Oko kompletní a naplno se projeví jeho síla, nikdo ti nebude moci upřít právo na štěstí. Zasloužíš si ho. Ale co ostatní? Ti, kteří prostě přijdou k hotovému, bez úsilí, bez námahy? Všichni ti, kdo nebudou schopni ani pochopit, proč se najednou cítí lépe než včera?"

"Spousta lidí nemůže za to, že se jejich život nikdy nenaplní." Zřetelně zaslechl, jak se jí chvěje hlas. Ovšem - to, co se před ní právě odkrývá, by ji dokázalo zranit i dřív, mnohem dřív, než vstoupil na její ostrov. Nechtěl si ani představovat, jak to na ni působí v této chvíli. "Snaží se, bojují, odřikají si... k cíli se nepřibližují."

"Jistě. Ti, kdo se vším začali, uvažovali podobně." Neubráníl se hořkému úsměvu. Všichni jsme bez viny, všechno myslíme dobře, jak jinak. I meč původně sloužil k prosekávání cesty v džunglích. Jenže nakonec vždycky odněkud, čertví odkud, vytrysknou potoky krve. "Proto stvořili Oko takové, jaké je. Rozkouskované do mozaiky střípků jako naše touhy, jako každý sen, který postupně naplňujeme. Pracovali jsme, přinášeli dobro druhým, celému světu - a pokaždé jsme dostali kousek Oka. Když jsme vyplouvali na cestu královstvím zla, slíbili každému z nás za úspěšný návrat hned tři dílky. A po přistání mě hned u první hromady sutin obklopilo nejméně deset pouličních trhovců a každý z nich mi nabízel Oko celé. Dávali mi vybrat velikost, barvu, tvar, předháněli se, kdo mi prodá levněji..."

Slzy v jejích očích ho donutily ke krátké přestávce. Musela už tušit, kam míří. Zatál zuby. Ovládej se, kčertu. Ona přece nic nezavinila. Je to jen prostá, bezelstná duše, která se někomu hodila do plánů. Využili ji a obětovali, stejně jako ty chudáky, pro něž se tohle místo stalo jediným únikem před marností.

"Najednou nebylo kam a za čím jít, tak jsem jen bloumal ulicemi rodného města a rozhlížel se. A všude jsem viděl desítky úsměvů, jasných tváří, zářících očí. Každý doušek vzduchu voněl spokojeností, stoupala z ulic vzhůru k nebi jako omamný kouř, tryskala z prasklin v chátrajících domech jako hnís, spokojenost zdarma a pro každého, stačilo jen natáhnout ruku... Kdo by odolal? A ti, kdo přece jen váhali? Snad tě nepřekvapí, že když se objevilo první Oko pro masy a s ním návrh darovat je vašemu světu, žádný nezůstal stát stranou. Jedni si přáli věc ze všech sil podpořit, druhí za každou cenu zmařit. Většině z nich vlastně bylo celkem lhostejné, na čí stranu se přikloní..."

Zničehonic ho přestala poslouchat. Pomalu, neskutečně pomalu se došinula k trůnu. Posadila se, bradu složila do dlaní. Slzy vyschly, poslední, které měla. Jen smutně pableskující oranžový drahokam na čelence se ospale pokoušel vtisknout strnulé tváři aspoň nějaký výraz. Příliš se mu to nedařilo.

"Takže stejný konec jako pokaždé." To bylo všechno, co řekla.

"Ne tak docela, má milá." Vykročil za ní. Na prvním stupni se zastavil a pohlédl jí do očí. "Jsme dvě strany jedné mince. Tys poznala svět bez štěstí, já žil v takovém, kde byl štěstí přebytek. Třeba je to společná síla nás dvou, čeho je právě teď zapotřebí. Pojďme."

Uchopil ji za předloktí a jemně, ale rázně ji začal pobízet ke schodišti. Účinek jeho zbraně dávno pominul, přesto se mu podvolila bez nejmenších známek nesouhlasu. Zvolna vystoupali

vzhůru, příklop ve stropě nechali otevřený. Rudé světlo ještě chvíli zalévalo opuštěnou místnost ohněm, než se stáhlo a předalo vládu mlčící, nezaújaté noci.

A pak se shora snesla úplně jiná zář. Taková, jakou tenhle sál ještě nespatriil.

Modravý při svit naděje...

Seděl na špičce úzkého, řasami obrostlého skalnatého mysu, bosé nohy ponořené až po kolena, a s trochou posvátné bázně čekal, až ho tu překvapí nový den. Laskavý mořský větrík si pohrával se záhyby provlhlého obleku, hladil ho po tváři a hřbetech ruku, chladivá náruč dalek. Okraj Štědrého slunce ostýchavě pomrkával zpoza obzoru a barvil oblohu nad hladinou dorůžova. To byl hlavní důvod, proč tak rád sedával na místech jako tohle, vychutnával osamění, naslouchal tichému šepotu stromů, lemujících pláž, nechával se unášet slaným kouzlem okamžiku. Obloha. Tenkrát jsme pohřbili stará utrpení s červenou, říkal si. S barvou pekelných plamenů, které si je vzaly a zmizely s nimi. Pak přišla noc, černá, netečná zeď, která nic neříká, jen odděluje dobré od zlého, včerejšky od zítřků. Jediné barvy, které mohou následovat, jsou modrá a růžová. Dny s tváří toho dnešního prostě nemohou začít bez nich.

Vlevo se za skalou, uzavírající opačnou stranu zátoky, objevila temná silueta muruga a pomalu vyrazila směrem ke slunci. Plovoucí hora neměla vyšší ambice než nalovit si k snídani dostatek ryb a ruhumů - nedávno se nechala slyšet, že jsou mnohem chutnější než ty odporné horkokrevné pytle, které ji takovou dobu nutili konzumovat - ale pozorovat její pohyb představovalo i tak velkolepý zážitek. Nebyla už děsivá, jen vznešená, hrdá a krásná. Vysoké štíhlé věže se tyčily vzhůru jako... jak to říkala Keis, když jim ještě vládla? Boží prsty? Ano, to je výstižné. Dlaň, která už nehrozí, nenatahuje se po kořisti, jen kyne. Blahosklonné a ovšemže i vyzývavé, ale už ne majetnický.

Monotónní, uspávající rytmus vln u okraje pláže se náhle smísil s tlumeným halasem, probíjejícím se proti větru od vsi. Ohlédl se. Stáli tam, v pečlivě vyrovnaném zástupu, nedočkaví, s kruhy pod očima a sepjatými pažemi. I na dálku je dokázal rozeznat do nejmenších podrobností. Dychtivé oči mladíků a dívek, moudré, vyrovnané pohledy těch starších a také tváře na pohled kamenné, tváře těch, kdo se už naučili usmívat zevnitř. Ach, Bože, to jsou tu dnes tak brzy?

Od skupiny se odlepila drobná postavička a kolébavým krokem zamířila k němu. Zaslechl pleskání bosých chodidel na kamenech a přerývaný, chrčivý FerHimův dech. "Poutníci jsou připraveni, pane IhrFere."

"Díky," odpověděl. "Postarej se o jejich uvítání. Obřad začne co nevidět."

Chlapec cosi sotva slyšitelně zabručel a odpleskal po oslzlých mokřých kamenech pryč. Myslím, že mě nevidí v nejlepším světle, napadlo ho nečekaně. Na chvíli se zarazil, kde se v něm podobné myšlenky berou, než mu hlavou probleskla vzpomínka na dny, jimiž kdysi začal jeho vlastní příběh. Na svá vlastní léta bosých chodidel, údivem rozšířených očí, divokých, rozpálených emocí... Ale i tak bude jednou na mém místě, otočil se ještě jednou za FerHimem. Až přijde čas, převezme mé poslání. Jsem si jistý, že ani Oko nebude proti.

Vstal, pozdvihl paži s oprýskaným tmavošedým válečkem k okraji vycházejícího slunce a navykým pohybem stiskl kulatý výstupek. Měl pocit, jako už tolikrát, že plovoucí hora strnula uprostřed pohybu, i když dobře věděl, že murugovi potrvá dlouhé minuty, než volání vůbec zachytí. Aby si ukrátil čas, vrátil se na pláž a zkušeným okem přelétl poutníky. Nic zvláštního. Jen

takoví, co přicházejí vždycky. Několik jich je na nejlepší cestě k porozumění, pár dalších se ze všech sil snaží. A většina z nich touží vypadat před sousedy ze vsi vzdělaně, zabavit děti ve dnech jarního volna nebo prostě zažít něco zajímavého. Takoví zase odejdou a odnesou si spokojený úsměv, ale nic jiného. Protože Oko si žádá víc, mnohem víc než zvědavost.

Tupé, hluboké zadunění mu oznámilo, že murug dorazil k okraji mysu. Rozběhl se po skále zpět a dlouhým plavným skokem se přenesl na okraj krunyře. Nezastavoval se, uháněl dál, dokud ho před křikem jásačícího davu nezachránila vlídná, laskavá náruč Zlaté věže. Vystoupil do trůnního sálu. Tady už nebylo nic zajímavého. Třpytivá nádhera stěn vybledla, zevšedněla, světlo, chytané unavenými okny, vytvářelo na opěradle trůnu rozplizlé, bezvýrazné cákance. Povzdechl si a pokračoval o patro výš. Tam teď bylo nejdůležitější místo ostrova, to, které mu dodalo nový smysl, které bylo odjakživa jeho smyslem.

Sestoupil z posledního schodu a mimoděk sklonil hlavu. Stále ještě ho mrazilo v zádech pokaždé, když sem vstoupil, stále nedokázal snést ty pronikavé pohledy, ať se připravoval jakkoli. Zbabělce, vždyť jsou to jen dva páry očí, nadával si občas. Docela obyčejných, jako jsou ty tvé. Dobrá, jedny jsou červené, ale záleží na tom? A pak přicházel do téhle místnosti a najednou chápal svůj omyl. To, čím si ho ty dvě nehybné, neživé postavy měřily, to nebyly jen oči. Byly to hluboké jeskyně, dlouhé, bezedné tunely a z druhé strany se něco dívalo, pozorovalo, hodnotilo... A on měl strach, že jednoho dne udělá chybu.

"Pane IhrFere, ehm... myslím, že je čas, pane..."

Poplašeně sebou trhl. Postavil se, otočil hlavu. Houf pobavených, rozesmátých tváří ho sledoval jako cirkusového klauna, snažily se proniknout chladnou zdí nadhledu a netušily, že se jim to nemůže podařit. Nepatřil k nim, už dávno nebyl jejich. Teď patřil k těm dvěma po svém boku a ti ho chránili silou mocnější než všechny armády světa.

Roztáhl paže. Volné roucho z nich splývalo k zemi jako křídla prastarého unaveného ptáka. "Slyšte příběh Airamova odkazu, příběh mého života i životů vašich. Slyšte jej tak, jak mi byl předán, abych jej šířil dále." Přejížděl očima dav, zachycoval pohledy těch, kdo naslouchali. Zářily jako hvězdy v trhlině mezi mračny.

"Tenkrát, když sedm synů Airamových přebíralo vládu nad světem, řekl jim jejich otec: nezapomínejte, že musíte mít vždy na srdci dobro svých poddaných. I oni, poslušní jeho vůli, proměnili svět v ráj. Naplnili jej ambrou i nektárem, jediným mávnutím vykouzlili i nejposlednějšímu chudákovi na tváři úsměv a radost. Krásný byl v těch časech pohled na krajiny zemské. Potom se však objevil další Airamův potomek, zavržený nevlastní syn, a pravil: Nemoudře činíte, bratři moji."

Odmlčel se. Vzadu u okna kdosi tiše vyprskl, zleva se ozvalo zašoupání podrážek na hladké kamenné dlažbě. "Zhanobili jej. Plivali na něj. Vysmívali se mu. Přeješ ze závisti naši říši zlo, spílali mu. Ne, to vy jste přinesli zlo, bránil se. Zlo s půvabným pláštěm. Skutečné dobro není dar, nemůžete je přičarovat. Nemůže přijít za lidmi, lidé je musejí nalézt sami, jeden každý z nich. Každý to své, každý na docela jiném místě."

Znovu se natočil tváří ke dvěma netečným siluetám, živým mrtvolám nebo možná bohům, stojícím ruku v ruce v místech, kde se Oko šklebilo úzkou škvírou posledního chybějícího dílku. Zavřel oči. Položil dlaně na dvě nezemsky pevná a nepřírozeně rozehrátá ramena. Vydrž, tohle se od tebe očekává. "Museli uznat, že jeho slova mají něco do sebe."

Leč byli příliš ješitní, aby dokázali přiznat svou chybu. I nezbylo osmému synu Airamovu než uchýlit se ke lsti: vypátral jejich mocné kouzlo, pronikl do něj a stal se jeho součástí. Jakmile se mu toto podařilo, rozdělil své tělo na dvě poloviny: zlatou a černou, světlo a tmu, smích a pláč. Nezničil dobro, jen mu dodal ten nejdůležitější rozměr. Obohatil je o duši, takovou, jakou máte vy i já. Přistupte blíž. Otevřete své mysli. Pátrejte, hledejte cestu ke splynutí s tím, co vidíte a cítíte před sebou. Pak můžete nalézt štěstí, tolik barev a podob, kolik vás tu dnes stojí."

Skončil a vyčerpaně dopadl na prostydou lavičku u zdi. Oči nechal zavřené, zaklapl i ušní otvory. Teď už je to jen na nich, on svou práci odvedl. Možná se mu budou smát, ukazovat si na něj, plivat na podlahu, čmárat po zdech... Ano, docela určitě budou. Nehněval se na ně. Ale nepřál si to vidět.

Pak mu kdosi zlehka, opatrně stiskl zápěstí pravé ruky. Uvolnil spoutané smysly z řetězů. Věděl, že v téhle chvíli se toho nemusí obávat.

Dnes byli tři. Stáli před ním se skloněnými hlavami, se *svěšenými rameny, na pozadí* prázdné místnosti nápadně připomínali ty dva za jeho zády. Neřekli jediné slovo, ale v jejich pohledech našel vše, co si přál slyšet. Vše, kvůli čemu stálo za to tuhle práci dělat.

"Neděkujte mi," zašeptal. "Já děkuji vám. Přijďte zas.."

Lehce se uklonili a tichým, volným krokem odešli. Chvíli se díval na otevřený příklop v podlaze a nevěděl, co dál. Pak se pousmál.

A dvě sochy za jeho zády, veliká modrá i menší šedivá, se svým tajemným, neuchopitelným způsobem radovaly s ním...

ilustroval Jan Štěpánek